

**MINISTERSTWO
INFRASTRUKTURY I BUDOWNICTWA**

Departament Dróg Publicznych

DDP.4.0212.56.2016.GK.1

NK: 143358 /16

Warszawa, dnia 27 września 2016 r.

Pani
Joanna Świder
Prezes
Obywatelskiego Stowarzyszenia
Inicjatyw Lokalnych VE-TO

Stanowisko Pani Prezes,

odpowiadając na wystąpienie z dnia 20 września 2016 r., przesłane drogą elektroniczną, dotyczące wysokości krawężników na drogach publicznych, Ministerstwo Infrastruktury i Budownictwa przedstawia następujące stanowisko.

Zgodnie z art. 19 ust. 2 i 5 ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych (Dz. U. 2016 r. poz. 1440) zarządcami dróg są: dla dróg krajowych – Generalny Dyrektor Dróg Krajowych i Autostrad, dla dróg wojewódzkich – zarząd województwa, dla dróg powiatowych – zarząd powiatu, dla dróg gminnych – wójt (burmistrz, prezydent miasta). W granicach miast na prawach powiatu zarządcą wszystkich dróg publicznych, z wyjątkiem autostrad i dróg ekspresowych, jest prezydent miasta.

W myśl art. 20 ww. ustawy do zarządcy drogi należy m.in. opracowywanie projektów planów finansowania budowy, przebudowy, remontu, utrzymania i ochrony dróg oraz drogowych obiektów inżynierskich, pełnienie funkcji inwestora, utrzymanie nawierzchni drogi, chodników, drogowych obiektów inżynierskich, urządzeń zabezpieczających ruch i innych urządzeń związanych z drogą, realizacja zadań w zakresie inżynierii ruchu, wykonywanie robót interwencyjnych, robót utrzymaniowych i zabezpieczających.

Wybór docelowego wykonania drogi i zapewnienie jego zgodności z przepisami techniczno-budowlanymi leży w gestii uprawnionego projektanta, który działa na zlecenie inwestora. Zgodnie z art. 20 ust. 4 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. Prawo budowlane (Dz. U. z 2016 r. poz. 290, 961, 1165 i 1250), projektant do projektu budowlanego dołącza oświadczenie o sporządzeniu go zgodnie z obowiązującymi przepisami oraz zasadami wiedzy technicznej.

Do przywołanych wyżej przepisów techniczno-budowlanych zalicza się m. in. rozporządzenie Ministra Transportu i Gospodarki Morskiej z dnia 2 marca 1999 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać drogi publiczne i ich usytuowanie (Dz. U. z 2016 r. poz. 124). Zgodnie z § 2 tego rozporządzenia przepisy w nim zawarte stosuje się przy projektowaniu, budowie oraz przebudowie dróg publicznych i związanych z nimi urządzeń budowlanych, a także przy projektowaniu i budowie urządzeń niezwiązanych z drogami publicznymi, sytuowanych w ich pasach drogowych. Natomiast przepisów przedmiotowego rozporządzenia nie stosuje się obligatoryjnie przy remontach dróg publicznych oraz przy zmianie organizacji ruchu.

Wysokość krawężnika została określona w przypadku usytuowania chodnika bezpośrednio przy jezdni lub przy pasie postojowym (wówczas powinien być on wyniesiony ponad krawędź jezdni lub pasa postojowego na wysokość od 6 do 16 cm i oddzielony krawężnikiem – § 43 ust. 5 ww. rozporządzenia). Podobnie wydzielone torowisko tramwajowe, jeżeli nie przewiduje się po nim ruchu innych pojazdów, w szczególności pojazdów uprzywilejowanych, powinno być wyniesione ponad jezdnię na wysokość nie mniejszą niż 10 cm i oddzielone krawężnikiem od jezdni (§ 49 ust. 3). Z kolei wyniesienie krawężnika wyspy albo pasa dzielącego na przejściu dla pieszych nie powinno być większe niż 2 cm (§ 127 ust. 10), natomiast wysokość progów i uskoków na ścieżce rowerowej nie powinna przekraczać 1 cm (§ 48 ust. 1). W pozostałych przypadkach o zastosowanych rozwiązaniach projektowych decyduje projektant.

Niemniej jednak zgodność rozwiązań zastosowanych przez projektanta z przepisami techniczno-budowlanymi sprawdza właściwy organ administracji architektoniczno-budowlanej przed wydaniem decyzji o pozwoleniu na budowę, realizując w ten sposób obowiązek nałożony na niego w art. 35 ust. 1 pkt 2 ww. ustawy.

Natomiast, zgodnie z art. 84 ust. 1 pkt 1 tej samej ustawy, do zadań organów nadzoru budowlanego należy kontrola przestrzegania i stosowania przepisów prawa budowlanego oraz kontrola działania organów administracji architektoniczno-budowlanej. W art. 84a ust. 1 pkt 1 ustawodawca uszczegółowił, że kontrola przestrzegania i stosowania przepisów prawa budowlanego obejmuje kontrolę zgodności wykonywania robót budowlanych z przepisami prawa budowlanego, projektem budowlanym i warunkami określonymi w decyzji o pozwoleniu na budowę. Organy nadzoru budowlanego, kontrolując stosowanie przepisów prawa budowlanego, badają prawidłowość postępowania administracyjnego przed organami administracji architektoniczno-budowlanej oraz wydawanych w jego toku decyzji i postanowień, a także sprawdzają wykonywanie obowiązków wynikających z decyzji i postanowień wydanych na podstawie przepisów prawa budowlanego (art. 84a ust. 2).

W myśl art. 80 ust. 2 ww. ustawy, zadania nadzoru budowlanego (z zastrzeżeniem, że administrację architektoniczno-budowlaną i nadzór budowlany w dziedzinie górnictwa sprawują organy określone w odrębnych przepisach) wykonują: powiatowy inspektor nadzoru budowlanego, wojewoda przy pomocy wojewódzkiego inspektora nadzoru budowlanego, Główny Inspektor Nadzoru Budowlanego.

Jeżeli zatem zachodzą jakiegokolwiek podejrzenia, że przedmiotowa inwestycja mogła być zrealizowana z naruszeniem przepisów techniczno-budowlanych, należy zawiadomić o tym właściwe miejscowo organy nadzoru budowlanego.

Odrębną kwestią jest zmiana organizacji ruchu na istniejącej drodze publicznej, tzn. taka sytuacja, gdy nie wykonuje się robót budowlanych. Sprawy te regulują przepisy zawarte w rozporządzeniu Ministra Infrastruktury z dnia 23 września 2003 r. w sprawie szczegółowych warunków zarządzania ruchem na drogach oraz wykonywania nadzoru nad tym zarządzaniem (Dz. U. Nr 177, poz. 1729, z późn. zm.) oraz w rozporządzeniu Ministra Infrastruktury z dnia 3 lipca 2003 r. w sprawie szczegółowych warunków technicznych dla znaków i sygnałów drogowych oraz urządzeń bezpieczeństwa ruchu drogowego i warunków ich umieszczania na drogach (Dz. U. Nr 220, poz. 2181, z późn. zm.).

Przykładowo, zgodnie z pkt 5.2.18 załącznika nr 1 do rozporządzenia w sprawie szczegółowych warunków technicznych dla znaków i sygnałów drogowych oraz urządzeń bezpieczeństwa ruchu drogowego i warunków ich umieszczania na drogach, wybór sposobu parkowania pojazdów na drodze wymaga szczegółowego przeanalizowania warunków ruchu pojazdów, natężenia ruchu pieszych, szerokości jezdni i chodników oraz istniejącej organizacji ruchu. Parkowanie pojazdów całkowicie na chodniku prostopadle do krawężnika możliwe jest przy szerokości chodnika powyżej 6,0 m, pod warunkiem pozostawienia min. 1,5 m szerokości chodnika dla ruchu pieszego. Parkowanie częściowo na jezdni, częściowo na chodniku jest rozwiązaniem pośrednim, gdy nie można dopuścić postoju pojazdu całkowicie na chodniku, ze względu na jego szerokość, a warunki ruchu pojazdów umożliwiają postój na jezdni. Nie należy wyznaczać parkingu, choćby częściowo, na chodniku z wysokim krawężnikiem. Na odcinkach chodnika, gdzie dopuszczone zostało parkowanie, zaleca się obniżenie krawężnika oraz fizyczne oddzielenie (w miarę możliwości) pojazdów od pieszych.

Należy nadmienić, że zgodnie z art. 10 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. z 2012 r., poz. 1137, z późn. zm.) organem zarządzającym ruchem na drogach jest: Generalny Dyrektor Dróg Krajowych i Autostrad – na drogach krajowych, marszałek województwa – na drogach wojewódzkich, starosta – na drogach powiatowych i gminnych oraz prezydent miasta na prawach powiatu – na drogach publicznych położonych w miastach na prawach powiatu, z wyjątkiem autostrad i dróg ekspresowych. Z kolei nadzór nad zarządzaniem ruchem na drogach krajowych sprawuje Minister Infrastruktury i Budownictwa; w przypadku dróg pozostałych kategorii nadzór taki sprawuje właściwy miejscowo wojewoda.

Jeżeli zatem zaistniało podejrzenie, że wprowadzona organizacja ruchu jest niezgodna z przepisami prawa, należy zawiadomić o tym właściwe miejscowo organy sprawujące nadzór nad zarządzaniem ruchem.

ZASTĘPCA DYREKTORA
Departamentu Dróg Publicznych

Beata Leszczyńska